

lateři zápis jsou si vědoma pravého stavu věci, jenže zaujala ohledně soudní praxe, spadající do doby před zákonem ze dne 24. prosince 1910, čís. 1 ř. zák. na rok 1911, jímž soudní praxe kandidátů advokacie a kandidátů soudcovství byla rozlišována, stanovisko opačné, než jaké zaujala nyní komora brněnská, stanovisko žadatelů o zápis příznivější, že totiž praxe ta musí býti včítána. Šlo tedy pouze o právní názor komory a nikoli o zatajení pravého stavu věci odvolatelem a není třeba zkoumati, která z obou komor má pravdu, stačí, že rozhodnutí jedině příslušné komory opavské je právoplatné a neodporovatelné, pročež ho, jak již řečeno, všemi úřady v říši musí býti dbáno.

Čís. 7657.

Bylo-li vyrovnací řízení, v němž vznikl nárok vyrovnacího správce na náhradu hotových výdajů a na odměnu za námahu, zastaveno a následovalo-li, třebas ve čtrnáctidenní lhůtě po zastavení, nové vyrovnací řízení, jest v tomto novém vyrovnacím řízení nárok vyrovnacího správce na roveň každé jiné pohledávce, jež podléhá účinkům vyrovnání, bylo-li potvrzeno.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1927, Rv II 682/27.)

O imění žalobce bylo v roce 1926 zahájeno vyrovnací řízení, v němž byl žalovaný vyrovnacím správcem. Jeho odměna byla upravena usnesením ze dne 12. října 1926 na 3800 Kč. Vyrovnací řízení bylo dne 29. října 1926 zastaveno, ježto jeden z věřitelů projevil s ním souhlas až po zákonné devadesátidenní lhůtě. V důsledku toho navrhl žalobce nové vyrovnávací řízení, jež bylo dne 6. listopadu 1926 povoleno a žalovaný v něm opět ustanoven vyrovnacím správcem. Toto vyrovnání skončilo vyrovnáním na 50%. Proti exekuci, již vedl žalovaný ku vydobytí odměny 3800 Kč, domáhal se žalobce žalobou výroku, že nárok žalovaného z usnesení ze dne 12. října 1926 byl usnesením ze dne 28. března 1927 pozměněn v ten smysl, že žalovaný obdrží 50% svého nároku 3.577 Kč 50 h (3.800 Kč méně přijatou vyrovnací splátku) v deseti dvouměsíčních lhůtách. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatel vytýká bezdůvodně, že věc nebyla po stránce právní bezvadně posouzena (čís. 4 Šu 503 c. ř. s.). Podle § 23 čís. 1 vyrov. ř. požívají přednostního práva náklady vyrovnacího řízení a všechny výdaje dozoru na obchodování dlužníkovu a prozkoumání jeho majetkového stavu, tudíž i nárok vyrovnacího správce na náhradu hotových výdajů a na odměnu za námahu (§ 33 vyrov. ř.). Tento nárok vyrovnacího správce je však přednostní pohledávkou jen v tom vyrovnacím ří-

zení, v němž byl vyrovnací správce v této vlastnosti činným a musí býti plně uspokojen (§ 46 druhý odstavec vyrovn. ř.). Přednost jakékoli pohledávky vůbec musí se, bylo-li vyrovnací řízení zastaveno a následoval-li pak úpadek nebo nové vyrovnání, posuzovati vždy znova dle předpisů úpadkového práva nebo vyrovnacího řádu. Neboť zastavením vyrovnacího řízení, v němž určitá pohledávka požívala přednosti, pomíjí tato výsada před ostatními pohledávkami. Následoval-li po zastavení vyrovnacího řízení úpadek, jest pohledávka, jež ve vyrovnacím řízení měla přednost, v řízení úpadkovém pohledávkou za podstatou nebo pohledávkou první nebo druhé třídy jen tehdy, jsou-li pro to podmínky v tomto úpadkovém řízení podle ustanovení úpadkového řádu. Jedině v tom případě, že byl úpadek vyhlášen ve lhůtě § 2 (2) konk. ř., ustanovuje § 46 čís. 1 konk. ř. o nákladech vyrovnacího řízení (§ 23 čís. 1 (1) vyrovn. ř.), že jsou naroveň postaveny nákladům úpadkového řízení. Takového ustanovení však není ve vyrovnacím řádě na ten případ, že současně se zastavením vyrovnacího řízení neb na návrh podaný ve 14 dnech po zastavení bylo zahájeno nové vyrovnací řízení. Podle § 63 vyrovn. ř. nelze se dovolávati obdobného použití § 46 čís. 1 konk. ř., kterýž jest zvláštním předpisem platným jen pro úpadkové řízení. Nárok vyrovnacího správce, jakmile bylo o něm rozhodnuto, je nárokem proti vyrovnacímu dlužníkovi. Bylo-li vyrovnací řízení, v němž vznikl tento nárok, zastaveno a následovalo-li, třeba ve lhůtě čtrnácti dní po zastavení, nové vyrovnací řízení, jest v tomto novém řízení nárok vyrovnacího správce na roveň každé jiné pohledávce, jež podléhá účinkům vyrovnání, bylo-li potvrzeno. Nejde tedy, jak se domnívá dovolatel, pouze formálně o dvě vyrovnání, ve skutečnosti však o jedno vyrovnání provedené dvojím řízením, protože druhé žalobcovo vyrovnání bylo zavedeno 6. listopadu 1926 a první bylo zastaveno 29. října 1926. Naopak každé z nich je vyrovnacím řízením pro sebe a proto nárok žalovaného jako správce v prvním vyrovnacím řízení podléhá kvotě podle potvrzeného vyrovnání v druhém řízení.

Čís. 7658.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Forma společenstva jest přípustna pro sdružení spisovatelů a výkonných umělců za účelem provozu divadelní nebo kabaretní scény jen pokud, pokud jest provoz obmezen jen na jejich vlastní dramatická díla neb pokud vystupují na scéně jen umělci členové družstva. Sdružení k předvádění filmů a k vysílání rozhlasu jest přípustno jen, pokud by šlo o zužitkování vlastní tvorby. Sdružení k provozu dramatické a taneční školy jen, pokud by bylo buď v úzké souvislosti s výchovou členů pro vlastní scénu aneb pokud by se sdružilo několik umělců odborníků k provozu takových škol k podpoře jejich vlastní výrobní činnosti. Divadelní agentura a výroba divadelních potřeb a dekorací, reklama a výroba reklamních návěstí mohly by býti provozovány jen v rámci vlastních potřeb scény. Z rámce společenstva vybočuje zcela nakladatelství a vydavatelství knih, časopisů a hudebnin, jakož i knihkupectví bez ob-